

SAGEN F.B. mod BELGIEN

(Klage nr. 47836/21)

DOM

[...]

INDLEDNING

1. Sagen vedrører afgørelsen om at ophæve klagers status som uledsaget udenlandsk mindreårig efter en aldersvurderingsprocedure. Klager påberåber sig artikel 8, 13 og 14 i Konventionen.

SAGENS BAGGRUND

2. Klager oplyser, at hun er født den 15. januar 2003 i Conakry i Guinea. Hun er bosiddende i Yvoir og repræsenteret ved advokat M. de Buisseret.

3. Regeringen blev repræsenteret ved dennes repræsentant, I. Niedlispacher, fra forbundsjustitskontoret.

4. Klager, der er muslim og af etnisk fulani-oprindelse, oplyste, at hun var flygtet fra sit hjemland for at undslippe mishandling som følge af tvangsægteskab.

5. Hun ankom til Belgien den 2. august 2019.

I. INDGIVELSE AF ANSØGNING OM INTERNATIONAL BESKYTTELSE

6. Hun indgav den 5. august 2019 en ansøgning om international beskyttelse (DPI), hvor hun erklærede, at hun var 16 år og mindreårig og fremlagde en ikke-legaliseret kopi af sin fødselsattest.

II. ALDERSVURDERINGSPROCEDURE

7. Hun blev samme dag udspurgt af en medarbejder fra »Mineurs et Victimes de la Traite des Êtres Humains« (kontoret for mindreårige og ofre for menneskehandel (MINTEH-kontoret) under Office des étrangers, udlændingemyndigheden. Under denne samtale udfyldte medarbejderen en anmeldelsesformular for »uledsagede mindreårige udlændinge«, der er et fortrykt skema, hvor han satte kryds i feltet »JA« i rubrikken med overskriften »Tvivl om påberåbt mindreårighed« og angav som begrundelse hendes lange rejse og manglen på originale identitetsdokumenter. Derefter satte han kryds i feltet »JA« vedrørende anmodningen om lægeundersøgelse samt i feltet »JA«, der angiver, at den pågældende person var blevet informeret om tvivlen. Det samme felt blev afkrydset med hensyn til udlevering af et informationsdokument om forløbet af aldersundersøgelsen. Endelig satte medarbejderen ring omkring feltet »NEJ«, der bekræftede, at klager ikke havde indsigelser mod gennemførelse af ovennævnte test.

8. Ifølge regeringen modtog klager under denne samtale en informationsbrochure om forløbet af aldersundersøgelsen, der var skrevet på et sprog, hun forstod, dvs. fransk:

»Der er tvivl, om den alder, du angiver

En kompetent myndighed i den belgiske stat mener, at du muligvis er ældre end angivet og måske over 18 år. For at fjerne denne tvivl vil den belgiske stat bede en læge om en udtalelse om din alder ved hjælp af den lægeundersøgelse, der er fastsat i lov af 24. december 2002 om værgemål for udenlandske mindreårige.

De myndigheder, der har kompetence til at rejse tvivl om den alder, du angiver, er Office des étrangers, udlændingemyndigheden, Generalkommissariatet for Flygtninge og Statsløse og værgemålstjenesten for udenlandske mindreårige.

Værgemålstjenesten er den myndighed, der har til opgave at foranledige, at der foretages en lægeundersøgelse. På baggrund af resultaterne heraf vil tjenesten fastslå, om du er over eller under 18 år.

Hvad skal der ske?

En belgisk embedsmand vil i en samtale og med hjælp fra en tolk forklare dig, hvad lægeundersøgelsen med henblik på aldersbestemmelse går ud på. Du kan under denne samtale stille spørgsmål og give din mening til kende om emnet.

Værgemålstjenesten vil hurtigst muligt aftale tid til undersøgelsen hos en læge. Der vil komme en bil og hente dig for at køre dig til lægen. Denne lægeundersøgelse kan finde sted samme dag som din ankomst eller dagen efter.

Det center, hvor du bliver indkvarteret, vil give dig besked herom.

Den læge, der har foretaget lægeundersøgelsen, sender en rapport med konklusionerne til værgemålstjenesten, som vil træffe en afgørelse på baggrund af rapporten.

Du vil modtage afgørelsen direkte eller via dit indkvarteringscenter.

Hvis du ikke er enig i afgørelsen, kan du indgive en klage til Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager). (Oplysninger om den procedure, der skal følges i dette tilfælde, vil være anført skriftligt i vores afgørelse). Dertil får du brug for hjælp fra en advokat.

Hvad indebærer lægeundersøgelsen med henblik på aldersbestemmelse?

Lægen vil tage røntgenbilleder af din kæbe, dine håndled og kraveben. Lægen vil også stille dig nogle generelle spørgsmål (om dit helbred osv.). På baggrund af oplysningerne fra disse forskellige lægeundersøgelser udarbejder lægen en rapport med sine konklusioner om din alder. Lægen tager højde for en fejlmargen i sine konklusioner.

Værgemålstjenesten lægger altid den laveste fejlmargen til grund for sin afgørelse.

Hvad er konsekvenserne af værgemålstjenestens afgørelse om din alder?

Du kan blive betragtet som mindreårig, og du vil så få udpeget en værge. Værgen vil repræsentere dig i alle administrative og retlige procedurer med hjælp fra en advokat. Værgen vil også have til opgave at sørge for din uddannelse og dit generelle velbefindende.

Hvis du i modsat fald betragtes som myndig, vil værgemålstjenestens ansvar ophøre.

Hvilken dokumenttype kan bekræfte din alder?

Kun originale pas eller identitetskort kan bekræfte din alder. «

9. Klager hævder, at hun under denne samtale ikke blev informeret om, at der skulle være tvivl om hendes alder, og at hun ikke modtog oplysninger eller brochurer om de krævede knogleundersøgelser, heller ikke om muligheden for at nægte at underkaste sig disse undersøgelser eller om de mulige konsekvenser af en sådan afvisning.

10. På et ikke nærmere angivet tidspunkt blev hun overført til et »observations-

og orienteringscenter« under det føderale agentur for modtagelse af asylansøgere (FEDASIL), der er et center for uledsagede mindreårige.

11. Klager blev den 19. august 2019 kørt af en chauffør fra værgemålstjenesten til Saint Raphael Universitetshospitalet i Louvain, hvor hun gennemgik en tredobbelt knogleundersøgelse for at fastslå hendes alder. Lægeundersøgelsen bestod af en række af tre test, der var en kombination af en røntgenundersøgelse af hånd og håndled, en røntgenundersøgelse af kraveben og en scanning af tænderne. Eksperterne vurderede ud fra undersøgelsen af hånd og håndled, at der var tale om en person med et modent skelet. Med hensyn til tandundersøgelsen angav de en alder på 23,5 år og fastslog, at der var 99 % sandsynlighed for, at klager var over 18 år. Røntgenbillederne af kravebenene viste en gennemsnitsalder på 20 år med en fejlmargen på to år, dvs. mindst 18 år. De konkluderede, at analysen af alle data viste, at klager på undersøgelsesdagen var 21,7 år gammel med en standardafvigelse på to år.

12. Den 26. august 2019 blev klager udspurgt af en medarbejder fra værgemålstjenesten med henblik på at fastslå hendes alder og identitet.

13. Under samtalen udfyldte den ansvarlige medarbejder det fortrykte skema med klagers svar på følgende måde:

"I tilfælde af tvivl om alderen: informér om lægeundersøgelsen

Undersøgelsesresultaterne blev forklaret for den pågældende. Det samme blev proceduren. Hun erklærer, at hun ikke har nogen spørgsmål.

Dokumenter

Kopi af en ikke-legaliseret supplerende dom + ikke-legaliseret kopi af en EAN.

Originalerne skulle befinde sig hos hendes veninde i Tyskland. Hendes venindes søster skulle have medbragt originaldokumenterne fra Guinea til Tyskland. Da den pågældende forlod Tyskland, glemte hun angiveligt sine dokumenter hos veninden. Hendes veninde har nu sendt hende en kopi pr. e-mail

Jeg nævner vidernes navne i den supplerende dom, men den pågældende oplyser mig, at hun ikke kender dem.

Social situation (den unges historie)

Hvornår forlod du dit land?

26/11/2018

Under hvilke forhold boede du på din rejse?

Guinea-Marokko (rejsen blev arrangeret af tanten, hun skulle have rejst sammen med en mand, der havde hendes pas).

I Marokko boede hun hos en ven af sin tante (ved ikke, hvor længe hun var der). Marokko-Spanien (angav angiveligt samme identitet og fremviste en udskrift af sin fødselsattest. Hun skulle have opholdt sig der i ca. 3-4 måneder.

Spanien-Tyskland (hendes fingeraftryk blev taget). Hendes fødselsattest blev angiveligt ikke accepteret, da der ikke var noget foto på (og den dermed ikke var et identitetsdokument). Den pågældende erklærer, at hun blev anbragt i et center for voksne, da hun var i selskab med voksne og for ikke at adskille dem. Hun skulle have opholdt sig ca. 3 måneder i Tyskland.

Tyskland-Belgien (ankomst: i starten af august 2019)

Familiesituation før afrejse (mor, far, søskende, forældreløs ...)

Boede sammen med sin mor, sin onkel og sin onkels familie. Far afgang ved døden (den pågældende er rørt, jeg spørger ikke mere).

Hvor længe har du været adskilt fra dine forældre/din familie?

Siden afrejsen

Hvordan levede du i dit hjemland? Hvordan var levevilkårene? Arbejder dine forældre? Hvilken levestandard havde dine forældre?

Hun tog sig af dig.

Har du stadig kontakt med dine forældre/familie/venner? (Adresse, tlf.)

Hun har ingen kontakt med sin familie (den pågældende er meget rørt).

Skolegang

Hun kan ikke huske, hvornår hun startede i skole. Gik i skole indtil 8. klasse (dagen, hvor hun mistede sin far). Hun forlod kort tid efter Guinea (kan ikke være mere præcis). Senere vender hun tilbage til dette punkt og siger, at hun var 15 år.

Kan du huske, hvor gammel du var, da din far døde?

Det kan hun ikke længere huske. Senere vender hun tilbage til dette punkt og siger, at hun var 15 år. Han døde angiveligt den 1. maj 2018.

Erhvervserfaring

Nej

Fysiske kendetegn

Observation

Den pågældende er af middelhøjde, har kort sort hår og brune øjne.

Adfærd

Den pågældende er samarbejdsvillig og følelsesladet.

Konklusion

Oplysninger fra samtalen

Den pågældende er upræcis i de oplysninger, hun giver. Nogle spørgsmål forbliver ubesvarede, men hun vender tilbage til spørgsmålene et par minutter senere.

Er det nødvendigt at undersøge dokumenterne? Nej

Personlig vurdering

Det er visuelt umuligt at afgøre, om den pågældende er mindreårig eller myndig. Et forslag om myndighedsalder vil blive forelagt for overordnede af følgende årsager:

- Aldersundersøgelse: myndig
- Forskellen mellem den oplyste alder og undersøgelsens nedre grænse er på mere end 2 år.
- Ingen originaldokumenter, kun en kopi, der hverken er legaliseret af det belgiske konsulat eller i hjemlandet (der er ingen bagside), hvorfor det under disse omstændigheder er umuligt at anmode om en udtalelse fra SPF Affaires Étrangères, den føderale offentlige tjeneste for udenrigsanliggender.«

15. Klager forklarer, at hun under dette møde forstod, at der var rejst tvivl om hendes alder, og at de dokumenter, hun havde fremlagt, var værdiløse. Hun siger, at hun ikke kunne læse referatet, og at hun ikke modtog en kopi af det. Den 29. august 2019 fremsendte klager til værgemålstjenesten originalen af en supplerende dom, der fungerer som fødselsattest, og som blev udstedt i navnet F. B., født den 15. januar 2003 i Conakry, og udstedt den 3. maj 2019 af retten i første instans i Conakry III – Mafanco, samt originalen af en udskrift af en fødselsattest, udstedt i navnet F. B., født den 15. januar 2003 i Conakry og udstedt den 21. maj 2019 af den delegerede civilstandsmyndighed i kommunen Matoto.

16. Den 10. september 2019 blev disse dokumenter forelagt Service Public Fédéral des Affaires Étrangères, den føderale offentlige tjeneste for udenrigsanliggender, hvis svar af 23. september 2019 havde følgende ordlyd:

»Emne: anmodning om autentificering af dokumenter – [F. B.] – Guinea (OE 8890424)

[...]

e) Den supplerende dom og transskriptionen er legaliseret af den kompetente myndighed (ministeriet for udenrigsanliggender og guineanere i udlandet). Legaliseringen af udskriften fra transskriptionsregisteret er imidlertid dateret den 25. maj 2019, hvilket var en lørdag. Dette er helt umuligt, da alle myndigheder holder lukket om lørdagen.

2. – Det fremgår af ovenstående og de tilgængelige oplysninger, at dokumenterne indeholder en væsentlig uregelmæssighed (punkt e). I betragtning af den omfattende svindel med civilstandsattester, der er konstateret i Guinea, vil det imidlertid være nødvendigt at sammenholde en række forhold for at kunne træffe en endelig afgørelse om dokumenternes ægthed.«

III. AFGØRELSE OM OPHØR AF KLAGERS STATUS SOM ULEDSAGET, MINDREÅRIG UDLÆNDING

17. Den 11. september 2019 traf værgemålstjenesten afgørelse om automatisk ophør af klagers status som uledsaget, mindreårig udlænding med følgende begrundelse:

[...]

I henhold til § 30 i lov om international privatret har selv autentiske dokumenter ingen beviskraft, hvis de ikke er legaliseret.

Ovennævnte dokumenter ikke er legaliseret som foreskrevet i § 30 i lov om international privatret.

I henhold til § 28 i lov om international privatret har autentiske dokumenters beviskraft ikke større værdi end en *iuris tantum*-formodning, dvs. at det modsatte af de fakta, der er konstateret af den udenlandske myndighed, kan bevises ved ethvert retsmiddel; lægeundersøgelsen udgør et sådant retsmiddel;

Afviselserne mellem lægeundersøgelsen og de dokumenter, som myndighederne tager i betragtning for at fastslå alderen, skal ligge inden for en rimelig margen i forhold til lægeundersøgelsens nedre grænse;

(...)

Forskellen i det foreliggende tilfælde er på mere end to år, hvilket er en forskel, der overstiger det rimelige.

Resultatet af aldersbestemmelsen skal have forrang for den dokumentation, som den pågældende har fremlagt.

18. Klager blev den 16. september 2019 underrettet om denne afgørelse.

19. Den 19. september 2019 modtog de belgiske myndigheder oplysninger fra deres tyske kolleger, ledsaget af et uddrag fra Eurodac-databasen, hvoraf det fremgik, at klager, da hun rejste gennem dette land, havde oplyst, at hun var myndig og angivet den 7. maj 2001 som fødselsdato.

20. Den 28. oktober 2019 ændrede Office des étrangers, udlændingemyndigheden, attesten udstedt til klager vedrørende indgivelse af ansøgning om international beskyttelse (bilag 26) og udskiftede fødselsdatoen den 15. januar 2003 med den 1. januar 1997.

21. På et ikke nærmere angivet tidspunkt blev klager overført til et center for voksne, hvor hun kunne få hjælp fra en rådgiver.

IV. KLAGE OVER VÆRGEMÅLSTJENESTENS AFGØRELSE

22. Klager indgav den 15. november 2019 en klage til Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) med henblik på suspension og annullering af værgemålstjenestens afgørelse af 11. september 2019. Hun påberåbte sig overtrædelser af bestemmelserne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, det generelle princip om respekt for retten til forsvar og navnlig retten til at blive hørt, den belgiske lovgivning om udlændinge og værgemål for uledsagede mindreårige, artikel 8 i Konventionen og artikel 3 (»Barnets tarv«) og 28 og 29 (»Retten til uddannelse«) i den internationale konvention om barnets rettigheder.

23. Klagen var ledsaget af attester udstedt den 8. november 2019 af fagfolk, der havde været i kontakt med klager og kunne bekræfte, at hun var mindreårig. Disse attester blev bekræftet af resultaterne af de projektive tegnetest, der blev foretaget den 12. november 2019 af psykolog J.C. fra det medicinske center »Le Méridien« i Bruxelles.

V. INDSIGELSESBEVÆRET TIL VÆRGEMÅLSTJENESTEN

24. Ved brev af 23. december 2019 opfordrede klagers advokat værgemålstjenesten til at genoverveje sin afgørelse om aldersfastsættelse. Det ser ikke ud til, at der blev fulgt op på dette brev.

VI. AFGØRELSE FRA CONSEIL D'ÉTAT

25. Ved afgørelse nr. 247.269 af 10. marts 2020 afviste Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) klagers begæring om suspension med følgende begrundelse:

»I henhold til § 7, stk. 1, i afsnit XIII, kapitel 6, i programloven (I) af 24. december 2002, »når værgemålstjenesten eller de kompetente myndigheder inden for asyl, indrejse, ophold og udvisning har tvivl om den pågældendes alder, foretages der straks en lægeundersøgelse på foranledning af myndigheden for at kontrollere, om den pågældende er under 18 år eller ej«. Det bestemmes i § 3 i kongelig anordning af 22. december 2003 om gennemførelse af afsnit XIII, kapitel 6 »Værgemål for uledsagede mindreårige udlændinge« i programloven af 24. december 2002, at identifikationen af den mindreårige udlænding sker »ved hjælp af den pågældendes officielle dokumenter eller oplysninger indhentet hos konsulære eller diplomatiske repræsentationer i hjemlandet eller transitlandet« eller »alle andre oplysninger«, hvilket blandt andet omfatter resultaterne af lægeundersøgelsen. Stk. 2 i denne bestemmelse fastslår desuden, at »den lægeundersøgelse, der er omhandlet i § 7 i afsnit XIII, kapitel 6 »Værgemål for uledsagede mindreårige udlændinge« i programloven af 24. december 2002 navnlig kan omfatte psykoaffektive test«.

§ 3, stk. 2, i ovennævnte kongelig anordning af 22. december 2003 giver således lægen mulighed for, men pålægger ikke denne, at foretage psykoaffektive test, således at modparten ikke er forpligtet til at forklare, hvorfor der ikke er gjort brug deraf. Valget af indholdet af den lægeundersøgelse, der er omhandlet i § 7 i afsnit XIII, kapitel 6, »Værgemål for uledsagede mindreårige udlændinge«, i programloven af 24. december 2002, falder desuden ikke ind under anvendelsesområdet for lov af 29. juli 1991 om formel begrundelse af administrative handlinger. Det første klagepunkt i tredje led af anbringendet er derfor ikke holdbart.

Som det fremgår af den anfægtede retsakt, har Office des étrangers, udlændingemyndigheden, rejst tvivl om klagers påberåbte mindreårighed, hvilket har givet anledning til lægeundersøgelsen. Det er derfor uberettiget, at værgemålstjenesten i andet led af anbringendet kritiseres for at have besluttet »at iværksætte knogleundersøgelser«. Det fremgår i øvrigt af referatet af samtalen den 26. august 2019, at værgemålstjenesten konkluderer, at klager er myndig på baggrund af aldersundersøgelsen, at forskellen mellem den angivne alder og den nedre grænse for undersøgelsen er på mere end 2 år, og at de fremlagte dokumenter ikke er legaliserede. Selv om lov af 29. juli 1991 om formel begrundelse af administrative handlinger pålægger en administrativ myndighed at begrunde sin afgørelse ved at angive de retlige og faktiske hensyn, der ligger til grund for den, således at den administrerede part kan forstå årsagerne til, at afgørelsen er truffet, påbyder denne lovgivning på ingen måde modparten at redegøre for den analyse, der er foretaget af værgemålstjenesten, i den anfægtede afgørelse. I henhold til lov af 29. juli 1991 anses en afgørelse for begrundet, såfremt den administrative myndighed – som i nærværende sag – har angivet de grunde, der ligger til grund for afgørelsen. Det andet led af det enkeltstående anbringende er derfor ikke holdbart.

Hvad angår de meget generelle kritikpunkter, hvor der rejses tvivl om pålideligheden af den lægeundersøgelse, som den anfægtede afgørelse er baseret på, og til hvilken det ikke er nødvendigt, at en anden speciallæge inddrages afhængigt af undersøgelsens art, eller at et tværfagligt team konsulteres, omhandler loven kun en »lægeundersøgelse«, mens klager har været genstand for flere røntgenundersøgelser, hvilket har gjort det muligt at sammenholde resultaterne for at kunne vurdere hendes reelle alder så præcist som muligt. Det fremgår af den medicinske ekspertise, at undersøgelsen bestod af en række på tre undersøgelser, der var en kombination af en røntgenundersøgelse af hånd og håndled, en røntgenundersøgelse af kraveben og en ortopantomografi. Efter en klinisk undersøgelse, der i sig selv gav et første indtryk af, at klager var over 18 år, konkluderede eksperterne med hensyn til undersøgelsen af hånd og håndled, at der var tale om en person med et modent skelet. Med hensyn til den ortopantomografiske undersøgelse angiver eksperterne en alder på 23,5 år og vurderer, at der er 99 % sandsynlighed for, at klager er over 18 år. Endelig viser røntgenbilledet af kravebenet en gennemsnitsalder på 20 år med en fejlmargen på to år, dvs. mindst 18 år. Eksperterne når således frem til den generelle konklusion, at klager efter deres skøn er 21,7 år gammel med en standardafvigelse på to år. Klager hævder ikke, at de læger, der foretog lægeundersøgelsen, skulle have udtrykt den mindste tvivl om, at hun er over 18 år, og hun påviser heller ikke, at de ikke skulle have taget højde for de

enkelte undersøgelsers begrænsninger og fejlmargener, da de udarbejdede deres konklusion. Hun forklarer heller ikke, hvilken retsnorm eller hvilket princip der skulle forbyde modparten at anvende sådanne knogleundersøgelser i forbindelse med den lægeundersøgelse, der er omhandlet i § 7 i afsnit XIII, kapitel 6, »Værgemål for uledsagede mindreårige udlændinge«, i programloven af 24. december 2002. De generelle kritikpunkter i tredje led af anbringendet er derfor ikke holdbare.

I modsætning til hvad klager hævder i første led af anbringendet, blev klager hørt efter gennemførelse af lægeundersøgelsen. Det nævnes i referatet af denne samtale, der fandt sted den 26. august 2019, at resultaterne af undersøgelsen og proceduren blev forklaret for hende, og at hun erklærede, at hun ikke havde nogen spørgsmål. Under denne samtale afleverede klager ifølge bilaget i den administrative sag en kopi af en ikke-legaliseret supplerende dom og en ikke-legaliseret kopi af en udskrift af en fødselsattest. Klager havde således lejlighed til at fremføre de argumenter, hun ønskede at påberåbe sig, både under denne høring, hvor resultaterne blev forklaret for hende, og i de to uger, der gik mellem høringen og vedtagelsen af den anfægtede retsakt. Det første led af anbringendet er derfor ikke holdbart.

Klager påberåber sig en supplerende dom, der træder i stedet for en fødselsattest og en udskrift af en fødselsattest, men bestrider ikke, at de ikke er legaliseret, hvilket indebærer, som det fremgår af den anfægtede retsakt, at disse dokumenter ifølge § 30 i lov om international privatret ikke har beviskraft. Autentiske dokumenters beviskraft går ligeledes, og som det også fremgår af den anfægtede afgørelse, i henhold til § 28 i lov om international privatret ikke ud over en *iuris tantum*-formodning, dvs. at det modsatte af de fakta, der er konstateret af den udenlandske myndighed, kan bevises ved ethvert retsmiddel, f.eks. ved den i ovennævnte § 7 omhandlede lægeundersøgelse.

Selv om værgemålstjenesten skulle behandle sagen under hensyntagen til de dokumenter, som klager havde fremlagt, var den ikke forpligtet til at betragte dem som mere pålidelige end den udførte lægeundersøgelse ej heller til at give dem forrang for resultaterne af denne.

I modsætning til hvad klager anfører i femte led i anbringendet, der mangler, blev de af klager fremlagte dokumenter faktisk forelagt det kompetente belgiske konsulat til udtalelse. Det er navnlig anført i konsulatets udtalelse, at »dokumenterne udviser en væsentlig uregelmæssighed«, og det understreges, at der i Guinea forekommer omfattende svindel med civilstandsattester.

Fjerde led af anbringendet, der ligeledes kritiserer modparten for ikke at have indhentet en udtalelse fra det belgiske konsulat, er derfor heller ikke holdbart. Modparten kan ikke lægges til last, at denne ikke havde anmodet om udtalelsen inden gennemførelse af lægeundersøgelsen, idet klager først fremlagde de omstridte dokumenter, efter at undersøgelsen havde fundet sted. Desuden kan modparten i fjerde led af anbringendet heller ikke bebrejdes manglende personlig samtale med værgemålstjenesten og manglende anmodning om udtalelse fra centrets personale eller socialrådgivere eller værgen inden gennemførelse af lægeundersøgelsen, idet hverken § 3 i ovennævnte kongelige anordning af 22. december 2003 eller andre lov- eller forvaltningsbestemmelser eller generelle retsprincipper pålægger modparten at indhente udtalelse fra socialrådgivere eller personale ved orienterings- og observationscentret eller at afholde en personlig samtale, ud over den der fandt sted hos Office des étrangers, udlændingemyndigheden, og hvor klager dels modtog et dokument med information om forløbet af aldersbestemmelsen og dels ikke gjorde indsigelse mod gennemførelse af undersøgelsen. De oplysninger, der er nævnt på internetsiden for SPF Justice, det føderale justitsministerium, og som klager henviser til i dette led af anbringendet, udgør ikke en retsregel, hvis tilsidesættelse kan indbringes for Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager). Fjerde led af anbringendet er derfor ikke holdbart.

Det følger ligeledes af ovenstående, at sjette led af anbringendet, der er baseret på en formodning om en alder under 18 år, er retligt ubegrundet, idet modparten med rette kunne antage, at klager var over 18 år.

Det eneste anbringende er ikke holdbart.

En af betingelserne i § 17, stk. 1, i lovene om Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager), der blev samordnet den 12. januar 1973, for at pålægge suspension af

fuldbyrdelse af en administrativ afgørelse er ikke opfyldt. Begæringen om suspension kan derfor ikke imødekommes.«

26. Den 12. april 2020 anmodede klager om genoptagelse af sagen.

27. Ved dom nr. 250.665 af 25. maj 2021 afviste Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) klagers annullationsbegæring med følgende begrundelse:

[...]

VII. ANDRE RELEVANTE FORHOLD

28. Klager kunne indskrive sig på en skole og fortsætte sin skolegang på trods af afgørelsen om ophør af status som uledsaget mindreårig udlænding af 11. september 2019. Hun går nu på sidste år i gymnasiet.

29. Den 20. september 2022 blev klager, ledsaget af sin advokat og en betroet person, sin psykolog, hørt af Generalkommissariatet for Flygtninge og Statsløse.

30. Den 24. oktober 2022 blev klager anerkendt som flygtning af Generalkommissariatet for flygtninge og statsløse.

[...]

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE KRÆNKELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 8

45. Klager klager over en krænkelse af sin ret til privatlivets fred som følge af afgørelsen om ophævelse af hendes status som uledsaget mindreårig udlænding, der blev truffet efter en aldersvurdering. Hun henviser til artikel 8 i Konventionen, der har følgende ordlyd:

[...]

A. Om antagelse til realitetsbehandling

46. Parterne er enige om, at artikel 8 finder anvendelse, og at den foreliggende tvist vedrører klagers ret til respekt for privatlivets fred. Domstolen finder ligeledes, i betragtning af genstanden for den foreliggende klage, at artikel 8 finder anvendelse.

47. Den gentager i denne forbindelse, at begrebet »privatliv« er et bredt begreb, som ikke kan defineres udtømmende (*Pretty mod Det Forenede Kongerige*, nr. 2346/02, præmis 61, EMD 2002-III), og som omfatter personens fysiske og psykiske integritet og derfor kan omfatte mange aspekter af en persons identitet, såsom identifikation og seksuel orientering, navn eller forhold relateret til retten til sit billede

(*S. og Marper mod Det Forenede Kongerige* [storkammeret], nr. 30562/04 og 30566/04, præmis 66, EMD 2008). Artikel 8 beskytter desuden retten til personlig udvikling og retten til at knytte og udvikle relationer til andre mennesker og til omverdenen (jf. f.eks. og med de referencer, der er anført deri, *Odièvre mod Frankrig* [storkammeret], nr. 42326/98, præmis 29, EMD 2003-III, *Denisov mod Ukraine* [storkammeret], nr. 76639/11, præmis 95, 25. september 2018, og *Milićević mod Montenegro*, nr. 27821/16, præmis 54, 6. november 2018). Staternes forpligtelse til at beskytte denne ret er så meget desto vigtigere, når det som i denne sag drejer sig om de personlige forhold for en uledsaget mindreårig i en migrationssituation, der gør den pågældende særligt sårbar (*Darboe og Camara*, nævnt ovenfor, præmis 123).

48. Domstolen minder om, at en persons alder er et middel til personlig identifikation, og om at proceduren for vurdering af alderen på en person, der erklærer sig for at være mindreårig, samt de dermed forbundne proceduremæssige garantier er afgørende for at sikre den pågældende alle de rettigheder, der følger af personens status som mindreårig (*Darboe og Camara*, nævnt ovenfor, præmis 124). Garantierne i artikel 8 finder i endnu højere grad anvendelse, når en sådan procedure, som i den foreliggende sag, indebærer, at der foretages lægefaglige undersøgelser af den pågældende person (*Pindo Mulla mod Spanien* [storkammeret], nr. 15541/20, præmis 138, 17. september 2024).

49. Da klagen ikke er åbenlyst ugrundet og heller ikke strider mod nogen af de øvrige grunde, der er nævnt i artikel 35 i Konventionen, erklærer Domstolen, at den kan antages til realitetsbehandling.

B. Om realiteten

1. Parternes påstande

a) Klager

50. Klager klager over konsekvenserne for forskellige aspekter af sit privatliv på grund af afgørelsen om ophævelse af status som uledsaget mindreårig udlænding, som blev truffet af værgemålstjenesten efter en aldersvurdering, hvis forløb hun kritiserer. Hun minder om, at hun som mindreårig uden værge eller advokat blev udspurgt direkte af en mand uden at være blevet forberedt på denne samtale. Hun forklarer derefter, at hun ikke havde forventet at skulle besvare så mange spørgsmål og ikke forstod, hvad der var på spil i denne samtale, nemlig at det kunne give anledning til tvivl om hendes mindreårighed, og at hun kort og godt frygtede, at hun efter samtalen ville blive sendt tilbage til sit hjemland. Hun tilføjer, at hun betragtede gennemførelse af knogleundersøgelser som en obligatorisk forudsætning for at få tildelt et modtagelsescenter. Ifølge hende blev hun hverken under den indledende samtale eller senere gjort opmærksom på procedurens betydning, på muligheden for at nægte at underkaste sig disse undersøgelser og på konsekvenserne af en eventuel afvisning. Hun insisterer således på, at hun på intet tidspunkt under proceduren modtog korrekte oplysninger, der ville have gjort det muligt for hende at give sit samtykke. Hun bestrider at have modtaget en forklarende brochure og påpeger, at hendes samtykke ikke blev indhentet skriftligt før undersøgelserne. Hun angiver, at det eneste dokument, hun blev bedt om at underskrive, var undersøgelsesresultaterne, hvilket hun nægtede at gøre. Hun forklarer, at det først var under samtalen den 26. august

2019, at hun endelig forstod, at der var draget tvivl om hendes mindreårighed. Hun klager over, at der på intet tidspunkt i proceduren blev taget hensyn til hendes sårbarhed, og oplyser, at myndighederne helt ignorerede alle de forhold, der bekræftede dette, og som hun efterfølgende kunne fremlægge, efter at hun havde fået adgang til en rådgiver.

51. Hun påpeger desuden, at myndighederne i den gældende procedure ikke var pålagt nogen forpligtelse til at sikre sig, at den unge havde forstået muligheden for at nægte at underkaste sig undersøgelserne, samt de mulige konsekvenser heraf. Ifølge klager befinder en ung person, der i denne fase hverken bistås af en værge eller en advokat, sig i en svag position over for en voksen i et ukendt land.

52. Klager kritiserer derefter myndighederne for ikke at have tilbudt hende alternativer til knogleundersøgelserne, selv om det var muligt at indhente udtalelser fra personalet på det transitcenter, hvor hun befandt sig, ligesom det var muligt at underkaste hende de psykologiske test, der er fastsat i § 3, stk. 2, i den kongelige anordning af 22. december 2003. Hun kritiserer desuden værgemålstjenesten for ikke at have foretaget en kontrol via det belgiske konsulat på stedet af, om hendes fødselsattest og den supplerende dom var blevet legaliseret af det guineanske udenrigsministerium. Hun henviser til § 3 i ovennævnte kongelige anordning, hvori det i stk. 1 bestemmes, at dette kan ske ved hjælp af officielle dokumenter eller oplysninger indhentet fra konsulater eller diplomatiske repræsentationer i oprindelses- eller transitlandet eller andre oplysninger, såfremt en sådan anmodning ikke bringer den mindreårige eller dennes familie i transit- eller oprindelseslandet i fare. Hun mener, at denne mulighed burde have været benyttet i hendes tilfælde, da hun ikke flygtede fra sit hjemland af frygt for myndighederne, men på grund af de risici, der var forbundet med tvangsægteskabet. Hun konkluderer, at det ikke var nødvendigt at benytte knogleundersøgelser, da der var andre midler til rådighed til at vurdere hendes alder. Ifølge hende var disse andre midler lige så pålidelige som knogleundersøgelserne.

53. Hun henviser i denne forbindelse til den undersøgelse, der er foretaget af platformen »Mineurs en exil« (Mindreårige i eksil), som gengiver et uddrag af Europa-Parlamentets beslutning af 12. september 2013, hvori der sættes spørgsmål ved pålideligheden af knogleundersøgelser, samt til anbefalingerne fra Conseil de l'Ordre des médecins, lægerådet, (præmis 35 ovenfor). Hun understreger navnlig, at pålideligheden af disse test ifølge lægerådet kompromitteres af, at den anvendte reference er skelettet af en kaukasiske person, og at de ikke tager højde for andre faktorer, såsom etnicitet og miljø, hvilket fører til en overvurdering af alderen. Hun minder om, at talrige instanser har kritiseret den skadelige virkning af disse undersøgelser på grund af brugen af røntgenstråler samt deres invasive karakter.

54. Klager mener ikke, at indgrebet var nødvendigt i et demokratisk samfund, og at det var uforholdsmæssigt i forhold til det tilsigtede mål, dvs. en vurdering af hendes alder, idet værgemålstjenesten i stedet for at anvende andre midler, der er tilladt i henhold til belgisk lovgivning, valgte den tredobbelte knogleundersøgelse, som er potentielt skadelig for de berørte unges sundhed og stærkt kritiseret for sin manglende pålidelighed.

b) Regeringen

55. Regeringen afviser klagers påstand om, at de omstridte undersøgelser blev udført uden hendes samtykke. Den forklarer i den forbindelse, at en person, som myndighederne tvivler på, er mindreårig, flere gange informeres om forløbet af den lægelige undersøgelse, dens formål og konsekvenser. Den anfører, at medarbejderen fra Office des étrangers, udlændingemyndigheden, hvis der opstår tvivl, giver disse oplysninger til den pågældende person og udleverer en brochure på et sprog, som vedkommende forstår, og som er skrevet i et sprog, der er tilgængeligt for unge (præmis 8 ovenfor). Den henviser til udlændingemyndighedens oplysningsskema, hvoraf det efter regeringens opfattelse fremgår, at denne procedure er blevet fulgt i klagers tilfælde, da dette dokument indeholder de nødvendige oplysninger om tvivlen, udleveringen af informationsmaterialet om aldersundersøgelsen og angiver, at hun ikke har fremsat indvendinger.

56. Regeringen forklarer, at undersøgelsesforløbet igen forklares for den unge af socialrådgiverne i FEDASIL's observations- og orienteringscenter, et center, der er specialiseret i modtagelse af mindreårige, og hvor den unge opholder sig, indtil der træffes en endelig afgørelse om hans eller hendes mindreårighed. Den oplyser, at selv om personalet i disse centre ikke er forpligtet til at videresende deres rapport til værgemålstjenesten, kan personalet ikke desto mindre oplyse om personer, der er særligt sårbare (f.eks. ofre for menneskehandel osv.), i hvilket tilfælde der udpeges en midlertidig værgemål for dem fra starten af identifikationsproceduren. Den understreger, at centret ikke har indberettet noget særligt vedrørende klager. Den forklarer, at personen derefter køres til undersøgelsen af en chauffør fra værgemålstjenesten for at sikre en korrekt vejledning, idet denne ledsager har mulighed for at stoppe processen i tilfælde af indvendinger, da den unge til enhver tid har ret til at trække sig fra proceduren. Den understreger, at klager ikke har fremsat nogen indvendinger i løbet af de to uger, der fulgte efter den indledende samtale eller under udførelsen af knogleundersøgelsen. Den mener, at alle garantier derfor er på plads for at forhindre, at undersøgelserne udføres uden den pågældende persons samtykke.

57. Hvad angår klagers argument om, at der var en *de facto*-forpligtelse til at underkaste sig den tredobbelte knogleundersøgelse, understreger regeringen, at en afvisning af at underkaste sig undersøgelsen ikke ville have haft negative konsekvenser for hendes sag, idet proceduren foreskriver, at hun i så fald hun ville være blevet indkaldt til en samtale hos værgemålstjenesten, som derefter ville have lagt de oplysninger, der var til rådighed i sagen, til grund, dvs. samtalerapporten af 26. august 2019 og de dokumenter, hun havde fremlagt. Den konkluderer, at der ikke har været tale om indgreb i klagers ret til privatlivets fred, idet den minder om, at de omstridte undersøgelser var omgærdet af en række garantier og ikke blev udført mod hendes vilje (jf. til sammenligning og *a contrario Acmanne m.fl. mod Belgien*, nr. 10435/83, Kommissionens afgørelse af 10. december 1984, Afgørelser og rapporter 40, s. 251).

58. Hvis Domstolen imidlertid måtte vurdere, at der har været tale om indgreb, oplyser regeringen, at det var foreskrevet i § 7 i værgemålsloven, men vedgår, at loven ikke præciserer, hvilken lægefaglig undersøgelse, der er tale om, da den kun angiver, at den skal foretages af en læge og under tilsyn af værgemålstjenesten, som derfor kan bestemme, hvilken lægeundersøgelse der skal foretages. Regeringen understreger i denne forbindelse, at værgemålstjenesten systematisk foretager en lægeundersøgelse

betegnet »triple test osseux« (tredobbelt knogleundersøgelse).

59. Regeringen mener desuden, at det pågældende indgreb havde et legitimt formål, nemlig nødvendigheden af at skelne mellem mindreårige og myndige personer med henblik på at beskytte førstnævnte, navnlig ved at garantere dem en sikker indkvartering adskilt fra voksne.

60. Den anfører endvidere, at den pågældende foranstaltning var »nødvendig i et demokratisk samfund«. Den understreger på den ene side, at psykoaffektive test er mindre pålidelige end knogleundersøgelser. Den henviser i denne forbindelse til EASO's praktiske vejledninger om aldersvurdering, ifølge hvilken ikke-lægefaglige metoder baseret på observation af fysisk udseende og adfærd er vilkårlige og upræcise. Den påpeger på den anden side, at de belgiske myndigheder har valgt ikke at anvende mere indgribende metoder, såsom undersøgelse af seksuel modenhed. Den mener, at knogleundersøgelser derfor var den mest pålidelige løsning i lyset af videnskabens nuværende stade. Den forklarer, at Belgien har valgt at foretage en lægefaglig undersøgelse i stedet for at fæstne lid til subjektive kriterier.

61. Med henvisning til udtalelsen fra Ordre des médecins, lægerådet, (præmis 35 ovenfor) oplyser regeringen, at de myndigheder, der foretager disse undersøgelser, træffer samtlige nødvendige forholdsregler og anvender så lave strålingsdoser som muligt i overensstemmelse med ALARA-princippet (*as low as reasonably achievable*).

62. Regeringen oplyser derefter de tekniske detaljer om de tre knogleundersøgelser og understreger, at samtlige resultater sammenholdes, så lægen kan fremsætte en endelig konklusion, hvor en knoglealder fastsættes med en fejlmargen (standardafvigelse). Den forklarer, at værgemålstjenesten altid lægger den laveste alder, som beregnes på grundlag af fejlmargenen i den endelige konklusion i lægeerklæringen, til grund, og at enhver tvivl fortolkes til fordel for mindreårighed. Den minder om, at resultatet af den tredobbelte knogleundersøgelse i dette tilfælde klart fastslår, at klager er myndig, da ingen af undersøgelserne separat konkluderer, at hun er mindreårig, og at den laveste estimering ligger på 19,7 år, hvilket er langt fra den alder, hun selv har oplyst.

63. Regeringen mener, at lægeundersøgelsen har fastslået en stærk formodning om klagers myndighed, og at klager ikke har fremlagt nogen pålidelige oplysninger, der kan modbevise denne formodning. Den præciserer, at hendes samtale med værgemålstjenesten, som blev ført af en socialrådgiver, der er specielt uddannet i at afhøre mindreårige, heller ikke gav anledning til at konkludere, at hun skulle være mindreårig. Den minder om, at beslutningen om at foretage en lægeundersøgelse med henblik på at fastslå klagers alder blev truffet, da hun ikke havde fremlagt legaliserede identitetsdokumenter i overensstemmelse med § 30 i lov om international ret. Den minder ligeledes om, at hun ikke kun undlod at fremlægge dem, men at de autentiske dokumenter, der senere blev forelagt værgemålstjenesten, stadig ikke var legaliseret, og at tvivlen om deres ægthed blev bekræftet af svaret fra SPF des Affaires étrangères, den føderale offentlige tjeneste for udenrigsanliggender, der påpegede uregelmæssigheder (præmis 16 ovenfor).

64. Regeringen anfører i sine sidste bemærkninger, at klager havde erklæret sig myndig og angivet en anden fødselsdato i et andet EU-land, som hun havde rejst igennem (præmis 19 ovenfor). Den understreger ligeledes, at det i modsætning til,

hvad klager hævder, var det belgiske konsulat i Guinea, der rejste tvivl om hendes identitetsdokumenter, og ikke udenrigsministeriets centraladministration.

65. Den konkluderer, at værgemålstjenestens afgørelse blev truffet efter en procedure, der gav klager mulighed for at fremføre alle de relevante oplysninger, hun ønskede, til vurdering af sin alder, men at disse blev afvist på grund af den alvorlige tvivl, som den kompetente administration havde, kombineret med forskellen på mere end to år mellem den laveste vurdering i den tredobbelte knogleundersøgelse og den alder, der fremgik af de ikke-legaliserede dokumenter, som den pågældende havde fremlagt.

2. Bemærkninger fra intervenerende tredjeparter

66. Tredjeparterne, dvs. Ligue des droits de l'homme, Plate-forme Mineurs en exil, platformen for mindreårige i eksil, og Center for Menneskerettigheder samt center for social undersøgelse af migration og flygtninge ved Universitetet i Gent, mener, at aldersvurderingsprocessen, som den er fastsat i belgisk lovgivning og anvendt af værgemålstjenesten, ikke opfylder de proceduremæssige garantier, der kræves i artikel 8 i Konventionen. De henviser i denne forbindelse til, at det er umuligt for den pågældende mindreårige at gøre sine rettigheder gældende i denne fase, navnlig på grund af manglende udpegelse af værge eller manglende bistand fra en specialiseret rådgiver. De kritiserer også manglen på begrundede afgørelser, især den om tvivlen om mindreårighed, og den berørte persons vanskelige adgang til oplysninger.

67. De kritiserer derefter de belgiske myndigheder for systematisk og øjeblikkeligt at anvende knogleundersøgelser til fastsættelse af de berørte personers alder, en metode, som de anser for at være indgribende og upålidelig. Tredjeparterne henviser til forskellige internationale instansers bekymringer på dette område til støtte for denne påstand. Ifølge dem betragter myndighederne imidlertid resultaterne af disse undersøgelser som afgørende for fastsættelse af mindreåriges alder til skade for identitetsdokumenter, uanset om disse er ægte eller legaliserede, og andre metoder, der i højere grad respekterer barnets tarv, selv om de er foreskrevet i belgisk lovgivning.

68. De intervenerende tredjeparter mener, at dette system er i strid med artikel 8 i Konventionen, navnlig i betragtning af de alvorlige konsekvenser, som afgørelsen om myndighedsalderen har for den pågældende unge, da ikke kun værgemålstjenesten ophører med at tage hånd om den pågældende som uledsaget mindreårig udlænding, men myndighederne også ensidigt ændrer personens identitet ved tildeling af en fiktiv fødselsdato, der svarer til en myndighedsalder, og den pågældende person dermed er dømt til at fortsætte proceduren og sit liv med en identitet, der ikke er personens egen.

3. Domstolens bemærkninger

a) Generelle principper

69. Domstolen henviser til, at de kontraherende stater i medfør af et almindeligt accepteret internationalt princip og uden præjudice for forpligtelser affødt for dem af traktater, herunder Konventionen, har ret til at kontrollere ikke-statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse (jf., for eksempel, *Hirsi Jamaa m.fl. mod Italien* [Storkammeret], nr. 27765/09, præmis 113, EMD 2012; *Üner mod Nederlandene* [Storkammeret], nr. 46410/99, præmis 54, EMD 2006-XII).

70. Den understreger vigtigheden af aldersvurderingsprocedurer i forbindelse med migration. National, europæisk og international lovgivning til beskyttelse af børns rettigheder finder først anvendelse, når børnene anerkendes som sådanne. Fastsættelsen af en persons mindreårighed er derfor det første skridt mod en anerkendelse af vedkommendes rettigheder og iværksættelsen af alle nødvendige foranstaltninger til at tage sig af den pågældende. Hvis en mindreårig fejlagtigt anses for myndig, kan der nemlig træffes foranstaltninger, der i alvorlig grad krænker den pågældendes rettigheder (*Darboe og Camara*, nævnt ovenfor, præmis 125).

71. Domstolen gentager i denne forbindelse, at staternes legitime ønske om at forhindre forsøg på at omgå indvandringsrestriktionerne ikke må fratage udenlandske mindreårige, der tilmed er uledsagede, den beskyttelse, der er forbundet med deres status. Der er derfor behov for at forene beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder med staternes indvandringspolitiske krav (*Mubilanzila Mayeka og Kaniki Mitunga mod Belgien*, nr. 13178/03, præmis 81, EMD 2006-XI).

72. Samtidig erkender Domstolen, at de nationale myndigheder står over for en vanskelig opgave, når de skal vurdere ægtheden af civilstandsattester på grund af de vanskeligheder, der undertiden skyldes civilstandsmyndighedernes dysfunktion i visse af migranternes hjemlande, og den dermed forbundne risiko for svig. Når de fremlagte oplysninger giver god grund til at betvivle asylansøgerens udsagn, skal asylansøgeren give en tilfredsstillende forklaring på uoverensstemmelserne i sin fortælling eller afvise eventuelle relevante indvendinger mod ægtheden af de dokumenter, denne har fremlagt. De nationale myndigheder står i princippet bedst til at fastslå fakta på grundlag af de beviser, de har indsamlet, eller der er fremlagt for dem, og de skal derfor have en vis skønsbeføjelse i denne henseende. Det samme gælder beslutningen om at foretage en lægeundersøgelse af børn (*Mugenzi mod Frankrig*, nr. 52701/09, præmis 47 og 51, 10. juli 2014, med andre henvisninger).

73. Domstolen minder om, at princippet om formodning om mindreårighed indebærer, at vurderingsproceduren ledsages af tilstrækkelige proceduremæssige garantier, selv om de nationale myndigheders vurdering af en persons alder kan være en nødvendig foranstaltning i tilfælde af tvivl om mindreårighed, (*Darboe og Camara*, nævnt ovenfor, præmis 153-154).

b) Anvendelse i den foreliggende sag

i. Om indgreb

74. Regeringen mener ikke, at der har været tale om indgreb i klagers ret til privatlivets fred, da hun gyldigt har givet samtykke til den tredobbelte knogleundersøgelse, og da afgørelsen om hendes myndighed blev truffet efter en proces, som var omgærdet af samtlige nødvendige og ved lov foreskrevne garantier.

75. Klager bestrider, at hun havde alle de nødvendige muligheder for at give sit frie og informerede samtykke til gennemførelse af de pågældende undersøgelser, hvis resultater viste sig at være afgørende for afgørelsen om at afslutte hendes status som uledsaget mindreårig udlænding.

76. Domstolen bemærker, at partnerne ikke er enige om, hvorvidt klager gyldigt har givet samtykke til gennemførelse af den tredobbelte knogleundersøgelse. Den bemærker desuden, at klagers klagepunkter ikke er begrænset til gyldigheden af hendes samtykke til gennemførelse af denne undersøgelse, men vedrører hele

aldersvurderingsproceduren, der førte til beslutningen om at ophæve hendes status som uledsaget mindreårig udlænding. Domstolen bemærker, at denne afgørelse har frtaget klager samtlige rettigheder, der følger af denne status, og den finder derfor, at den udgør et »indgreb« i hendes ret til respekt for privatlivet i henhold til artikel 8 i Konventionen.

ii. Om indgrebets lovlighed

77. Domstolen bemærker, at det ikke bestrides af parterne, at indgrebet hviler på et lovgrundlag, dvs. kapitel 6 i afsnit XIII »Værgemål for uledsagede mindreårige udlændinge« i programloven af 24. december 2002, og navnlig § 7, hvori det bestemmes, at der i tilfælde af tvivl om alderen på en udlænding, der erklærer sig for at være mindreårig, »øjeblikkeligt« skal foretages en lægeundersøgelse, hvis resultat, hvis den konkluderer, at personen er myndig, automatisk medfører, at værgemålstjenesten ophører med at tage hånd om den pågældende person (præmis 31 ovenfor).

iii. Om eksistensen af et legitimt formål

78. Regeringen hævder, at det pågældende indgreb havde et legitimt formål, nemlig nødvendigheden af at skelne mellem mindreårige migranter og myndige personer i samme situation med henblik på at yde førstnævnte særlig beskyttelse, bl.a. ved at sikre dem indkvartering adskilt fra voksne.

79. Domstolen bemærker, at den omtvistede foranstaltning blev truffet som led i kontrollen med udlændinges indrejse og ophold på belgisk territorium. Den har allerede anerkendt staternes legitime interesse i at fastslå alderen på en udlænding, der indrejser i deres område, i betragtning af de konsekvenser, som denne alder har for anvendelsen af den særlige beskyttelsesordning for uledsagede mindreårige udlændinge, en kategori af de mest sårbare personer i samfundet (præmis 70 ovenfor).

80. Den accepterer derfor, at det pågældende indgreb var en følge af anvendelsen af en regel, hvis formål er at sikre særlig beskyttelse af mindreårige migranter og derfor kan knyttes til målene om at forsvare den offentlige orden og sikkerhed samt beskytte andres rettigheder og friheder, hvilket udgør legitime mål i henhold til artikel 8, stk. 2, i Konventionen.

iv. Om indgrebs nødvendighed

81. I den foreliggende sag bemærker Domstolen, at klager ved sin ankomst til Belgien indgav en ansøgning om international beskyttelse og fremlagde en ikke-legaliseret kopi af sin fødselsattest som bevis for, at hun var mindreårig. I overensstemmelse med formodningen om mindreårighed blev hun anbragt i et center for mindreårige, hvor hun opholdt sig under hele aldersvurderingsproceduren. Dette fører straks til en sontring mellem den foreliggende sag og sagen *Darboe og Camara* (nævnt ovenfor, præmis 150), hvor Domstolen konkluderede, at der var sket en overtrædelse af artikel 8 i Konventionen, fordi klager, der ved sin ankomst til Italien havde givet sig ud for at være mindreårig og efterfølgende blev anerkendt som sådan, var anbragt i et overfyldt detentionscenter for voksne i mere end fire måneder efter en aldersvurderingsprocedure uden tilstrækkelige proceduremæssige garantier.

82. Domstolen bemærker derefter, at klager efter indgivelsen af ansøgning om international beskyttelse blev hørt af en medarbejder fra Office des étrangers, udlændingemyndigheden. Under denne samtale udtrykte medarbejderen tvivl om, at klager skulle være mindreårig. Han påpegede navnlig manglen på originale identitetsdokumenter og henviste hende straks til en lægeundersøgelse, der bestod af en røntgenundersøgelse af hånd og håndled, en røntgenundersøgelse af kraveben samt scanning af tænderne. Det blev konkluderet i denne tredobbelte undersøgelse, der blev foretaget på Saint Raphael Universitetshospitalet i Louvain, at klager var 21,7 år gammel med en standardafvigelse på to år (præmis 11 ovenfor).

83. Først efter denne test blev klager afhørt af en medarbejder fra værgemålstjenesten, som hun blandt andet forelagde kopier af andre identitetsdokumenter for. Dokumenterne blev få dage senere suppleret med originalerne (præmis 13 og 15 ovenfor), hvis ægthed de belgiske myndigheder senere rejste tvivl om (præmis 16 ovenfor).

84. Efter disse vurderinger traf værgemålstjenesten den 11. september 2019 en afgørelse om at ophæve klagers status som uledsaget mindreårig udlænding (præmis 17 ovenfor). Denne afgørelse er baseret på resultaterne af lægeundersøgelsen samt på manglen på legaliserede dokumenter i henhold til § 30 i lov om international privatret. Værgemålstjenesten fandt, at afvigelsen på mere end to år mellem den nedre grænse for den lægelige undersøgelse og de fremlagte dokumenter overskred den rimelige margen, og at den under disse omstændigheder var berettiget at give resultatet fra aldersundersøgelsen forrang for den dokumentation, som den pågældende havde fremlagt (*ibid.*).

85. I lyset af ovenstående er det ikke op til Domstolen som international domstol at tage stilling til, om klager var mindreårig på datoen for sin ankomst til Belgien (*Darboe og Camara*, nævnt ovenfor, præmis 131). Domstolen noterer sig i denne forbindelse andre forhold, som regeringen har påberåbt sig, og som er fremkommet efter afgørelsen om ophør af status som uledsaget mindreårig af 11. september 2019, og som tenderer mod at bekræfte de tvivl, som myndighederne tidligere har givet udtryk for. Den bemærker således, at klager allerede tidligere var blevet registreret som myndig hos asylmyndighederne i Tyskland (præmis 19 ovenfor). Den noterer sig ligeledes de tvivl, som SPF Affaires étrangères, den føderale offentlige tjeneste for udenrigsanliggender, rejste den 23. september 2019 om ægtheden af de af klager fremlagte dokumenter (præmis 16 og 83 ovenfor).

86. I den foreliggende sag vil Domstolen i overensstemmelse med artikel 19 i Konventionen undersøge, om de nationale myndigheder har overholdt garantierne i artikel 8 i Konventionen over for klager, under hensyntagen til den skønsmargen, de har til rådighed i forbindelse med vurdering af alderen på migranter, der hævder at være mindreårige.

87. I denne forbindelse bemærker Domstolen først og fremmest, at parterne er uenige om, hvorvidt klager blev behørigt informeret om sine rettigheder i forbindelse med udførelse af knogleundersøgelsen. De er dog enige om, at den pågældende lægeundersøgelse ikke kan udføres uden den pågældende persons samtykke, og at dette samtykke skal gives udtrykkeligt (se også i denne forbindelse udtalelserne fra Conseil national de l'ordre des médecins, det nationale lægeråd, præmis 35 og 36 ovenfor). Regeringen forklarer, at personen for at opfylde dette krav skal have udleveret en særlig brochure, der i simple vendinger og på et sprog, som vedkommende forstår, forklarer forløbet af lægeundersøgelserne (præmis 8 ovenfor). Udlleveringen af brochuren til den pågældende og dennes manglende modstand mod udførelse af disse undersøgelser bliver registreret i det fortrykte skema af den medarbejder, der står for den samtale, hvor der opstår tvivl om personens mindreårighed (præmis 7 ovenfor). Der kræves dog ingen underskrift fra den pågældende person for at bekræfte modtagelsen af den nævnte brochure eller på den fortrykte formular for at bekræfte rigtigheden af de transskriberede svar.

88. Efter Domstolens opfattelse er det så meget desto vigtigere at videregive disse oplysninger, når den pågældende person, som i det foreliggende tilfælde stadig formodes at være en uledsaget mindreårig, der ansøger om international beskyttelse, ikke bistås af en repræsentant eller en rådgiver under aldersvurderingen.

89. Domstolen finder det imidlertid ikke nødvendigt at tage stilling til, om klager faktisk har modtaget oplysninger om den tredobbelte knogleundersøgelse, da den, selv om den pågældende brochure faktisk var blevet udleveret til hende, kun kan konstatere, at den ikke nævner behovet for hendes samtykke, da dokumentet kun nævner muligheden for at »udtrykke [sin] mening om emnet« samt muligheden for, i tilfælde af uenighed, at anfægte den endelige afgørelse for Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) (præmis 8 ovenfor). Afgørelsen om at ophæve klagers status som uledsaget mindreårig udlænding indeholder intet om klagers samtykke, men begrænser sig til at angive, at hun var informeret om den medicinske undersøgelse (præmis 17 ovenfor).

90. Domstolen gentager i denne henseende betydningen af patienternes frie og informerede samtykke til udførelse af en lægefaglig handling og minder om, at manglen på et sådant samtykke kan anses for at være et brud på deres fysiske integritet, som krænker de rettigheder, der er beskyttet af artikel 8 i Konventionen (*Pindo Mulla*, nævnt ovenfor, præmis 138-139). Domstolen er klar over, at der i dette tilfælde er tale om en lægeundersøgelse, der er udført til ikke-medicinske formål. Den finder imidlertid, at denne omstændighed ikke har nogen betydning for anvendelsen af de principper, der er fastlagt i dens retspraksis, i det omfang det også drejer sig om princippet om personlig autonomi, som er kernen i artikel 8 i Konventionen (*idem*, præmis 137). I denne forbindelse påpeger Domstolen den invasive karakter af de lægeundersøgelser, der blev udført med henblik på aldersvurderingen, og som i dette tilfælde bestod af en tredobbelt røntgenundersøgelse (præmis 11 ovenfor).

91. For det andet bemærker Domstolen, at der straks blev foretaget knogleundersøgelser, efter at en medarbejder ved Office des étrangers, udlændingemyndigheden, havde udtrykt tvivl om, at klager skulle være mindreårig (præmis 7 ovenfor). Belgisk ret fastslår nemlig udtrykkeligt, at disse undersøgelser skal foretages »øjeblikkeligt«, hvis der er tvivl om den pågældendes alder (præmis 31 ovenfor).

92. Domstolen understreger imidlertid, at lægeundersøgelser i betragtning af deres invasive karakter i dette tilfælde kun bør foretages som en sidste udvej, hvis andre midler til at fjerne tvivlen om den pågældendes alder ikke har givet overbevisende resultater (jf. ligeledes præmis 41 ovenfor). Den minder om, at for at en foranstaltning kan betragtes som forholdsmæssig og nødvendig i et demokratisk samfund, skal det være udelukket, at der findes en foranstaltning, som i mindre grad krænker den pågældende grundlæggende rettighed og gør det muligt at opfylde samme mål (*Nada mod Schweiz* [storkammeret], nr. 10593/08, præmis 183, EMD 2012, og *Saint-Paul Luxembourg S.A. mod Sverige*, nr. 26419/10, præmis 44, 18. april 2013).

93. I den foreliggende sag må det konstateres, at klagers samtale med en medarbejder fra værgemålstjenesten, der er specielt uddannet til at modtage mindreårige, først fandt sted efter udførelse af knogleundersøgelserne. Det var først under denne samtale, at klager blev spurgt om sin civilstand, familiesituation, sine levevilkår i sit hjemland og sin skolegang. En forudgående samtale med en medarbejder fra værgemålstjenesten kunne i givet fald have gjort det muligt på den ene side at undersøge, om tvivlen om klagers mindreårighed kunne fjernes på andre, mindre indgribende måder, og på den anden side give den kvalificerede fagperson mulighed for at sikre sig, at klager havde modtaget alle de oplysninger, der var nødvendige for at kunne gøre sine rettigheder gældende.

94. Det er ikke op til Domstolen at tage stilling til pålideligheden af knogleundersøgelser, som er blevet drøftet indgående af parterne og de intervenerende tredjeparter og fortsat er genstand for bred debat. I den foreliggende sag bemærker Domstolen, uden at den skal tage stilling til dette spørgsmål eller til, om klager er mindreårig, at den beslutningsproces, der førte til afgørelsen om at ophæve hendes status som uledsaget mindreårig udlænding, ikke var omgærdet af tilstrækkelige garantier i henhold til artikel 8 i Konventionen.

95. Der er følgelig sket en krænkelse af denne bestemmelse.